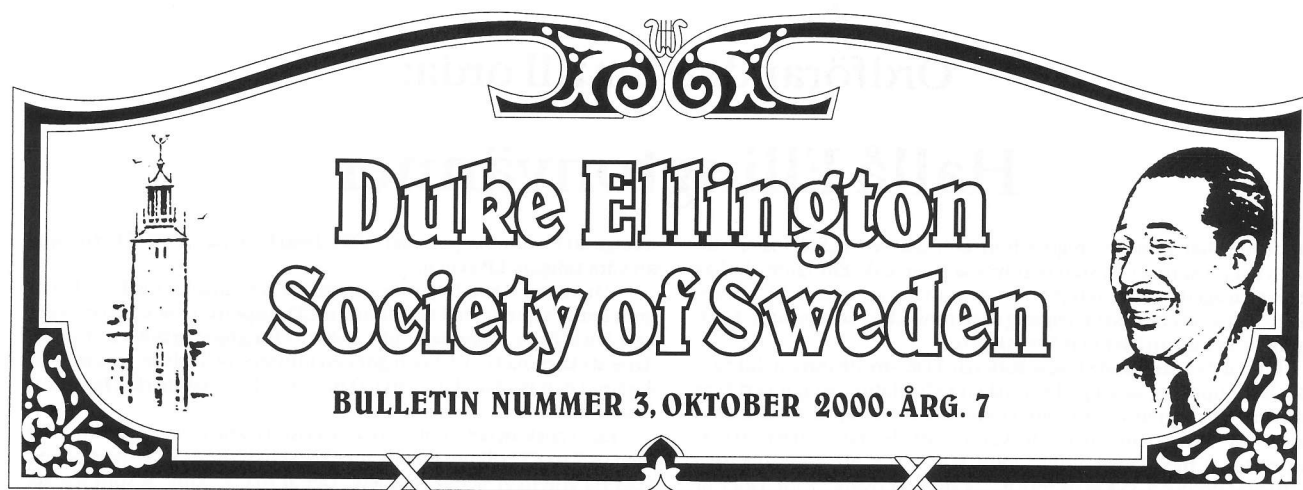
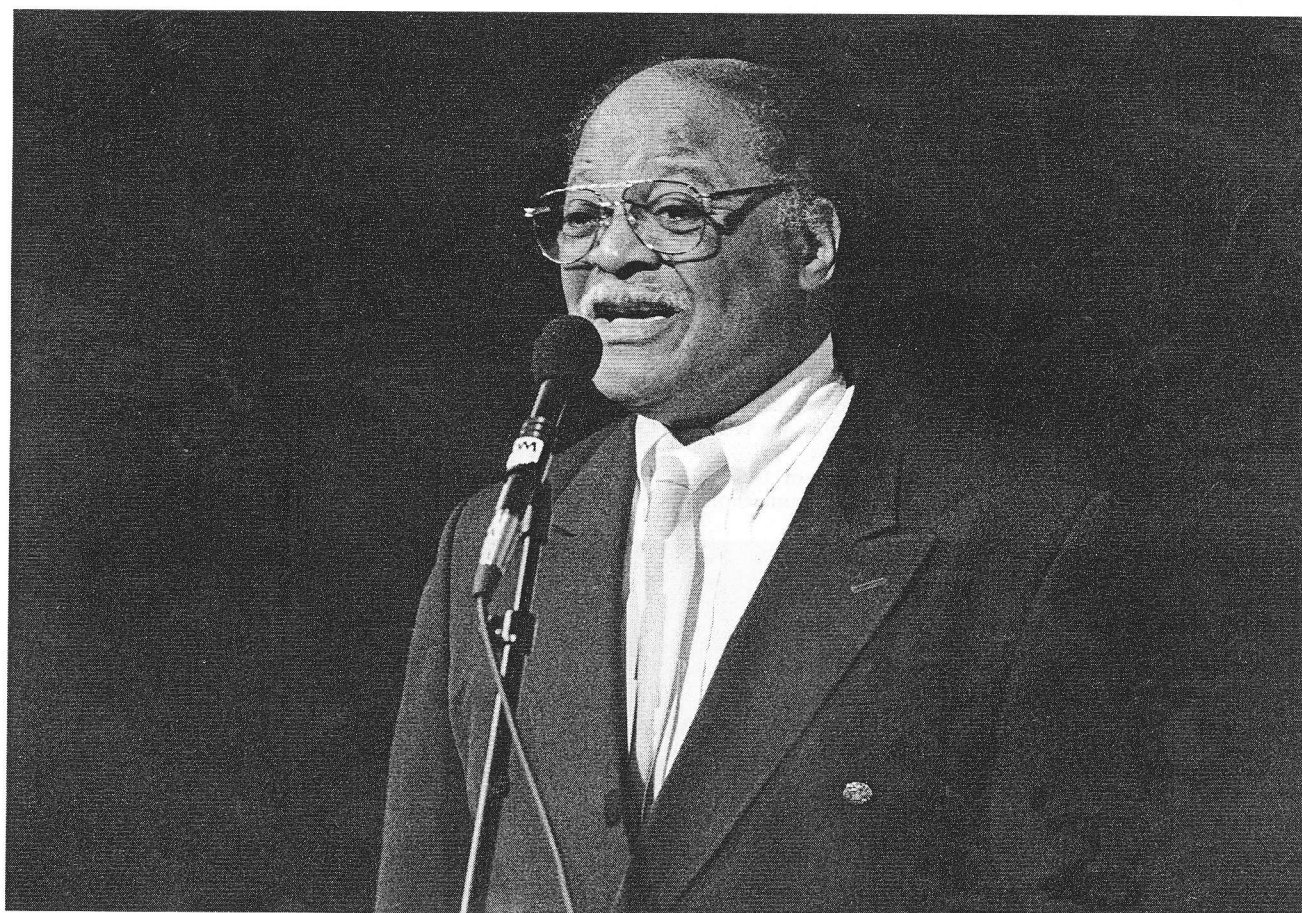

Clark Terry – 80 år i december

Clark Terry i Berwaldhallen, Stockholm den 21 maj 1994. Foto Olle Lindholm

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Bo Holmqvist, Alf Lavér, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Membership outside Scan-
dinavia \$ 25 pro annum.

Payto:
Svenska Handelsbanken
SWIFT: hand se ss
for onward transmission
to DESS

Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd vårt Postgiro 11 63 75 - 7
Postgironr. för prenumeration
av DEMS från Belgien är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda: Hallå Ellingtonvänner

Sommaren har ju delvis regnat bort och därmed också lusten lite grann till att springa på stan och lyssna på musik. Ellingtoniskt har det varit magert, men i övrigt fanns det mycket att lyssna till. I oktober anordnas ett musikevenemang med tonvikt på kompositör. Medarrangör är Kulturrådet och Svensk Jazz.

En notabel sak hände i New York när TDES-medlemmen Bill Saxonis fick i uppdrag av en god vän på en radiostation att göra ett fyra timmar långt Ellington-program i radio till den 29 april 2000, Dukes 101-årsdag. Han fann till sin förvåning att det fanns över 10.000 inspelningar med Duke, enligt John Hasse. Vid ett grovt överslag motsvarar detta ca 35 dygns musik, 24 timmar dygnet runt. Dock är en del av materialet fortfarande opublicerat, speciellt från 60-70-talen. En fråga man kan ställa sig är förresten: "Hur många plattor står i hyllan, som jag inte har spelat de senaste 10 åren?" Dags för en inventering kanske

Nya CD-skivor kommer ideligen, nu senast en ny box från Mosaic: **Johnny Hodges 1956-61**. Den har 30 st utgivna tagningar från 1961, som inte tidigare varit kända. En måste-box för alla Hodgesfans. Med nuvarande dollarkurs blir det över 1.000 kronor inkl. frakt. Se mer i separat artikel. En mycket efterfrågad CD-box är Mosaic's första utgåva med Johnny Hodges från åren 1951-1955. Mosaic har hittills inte publicerat någon CD med återutgivningar. Vi kan ju alltså hoppas att Johnny Hodges kan komma ifråga. Det finns alltså mycket material efter 1961 som inte getts ut på CD, bl a ett 16-tal LP. På tal om CD-utgivningar så går det trögt för Columbia-Sony att ge ut gamla succéer som t ex. "A Drum Is A Woman". Dessutom önskar

många att Columbia-perioden 1934-1940 kom på CD med bättre ljud än våra tidigare LP-skivor.

Vår viking **Arne Domnérus** åkte till Los Angeles med Jan Lundgren den 6 september. Det gällde en CD-inspelning hos Sverige-vännen Dick Bank. Materialet blir enbart Ellington/Strayhorn. Kul för Arne att komma till USA och göra en Ellington-CD. 1996 gjorde Peter Asplund och Jan Lundgren en CD hos Dick Bank på märket Four Leaf Clover Records.

En svensk nyhet är att serien Svensk Jazzhistoria på kommer ut med nr 7 på CD till jul. En box med tre skivor, 1951-54. Huvudperson i denna volym är Bengt Hallberg. Det är Åke W Edfeldt som trycker på hos statsmakterna och har lyckats att få pengar till projektet, som f.n. täcker tiden fram till 1967.

Beträffande nästa Ellington-konferens är läget något oklart. För dagen finns inget säkert. London funderar och kanske det kan hända något i New York? Det vore synd om kedjan bröts efter 18 år.

Det var allt för ögonblicket men det händer hela tiden något kring namnet **Duke Ellington**.

We Love You Madly
Göran

Rättelse: I vår förra Bulletin nämndes att Luise Michelle var Dukes "Satin Doll". Enligt en ny uppgift var "Satin Doll" Wardell Grays hustru Jerry Gray. De gifte sig under tiden hos Earl Hines. Jerry var en dansare och chorus line girl och en god vän till Duke.

Nästa DESS-möte den 27 november 2000 hos SAMI

Nästa möte blir måndagen den 27 november. Vi kommer då också att dela ut **vårt årliga Ellingtonpris**. Priset utdelas i samarbete med SAMI och pristagaren utses av en kommitté under ledning av Åke W Edfeldt. Mer om detta och programmet senare.

Musiken denna afton kommer att framföras av "**Jazzin' Dukes**." Orkestern består av Rune Falk, rörlås, Lars Stjärnfeldt trumpet och flygelhorn, Erling Torkelsson trombone, Lars Leidestad, piano, Höddi Björnson, bas, Christer Langborn trummor.

Gruppen spelar under rubriken "**Tribute to Duke Ellington**".

Kvällens konferencier är Nalle Nilsson (fd Nalen -konferencier) som har följande att berätta om Rune Falk och bandet: "Jag träffade min vän Rune Falk, som nyligen fyllt 70 år, i Blidö Kyrka där han spelade med Jazzin' Dukes. Bandets ledare prästen Erling Torkelsson predikade först och sedan följde en musikalisk högtidsstund, där Rune hade en framträdande roll med sina olika träblåsinstrument. Han alternerar ju obehindrat mellan flöjter, klarinetter, sopran-, alt-, tenor och barytonsax, och speciellt fäste jag mig vid hans version av "Almighty God" på baryton.

Ingen (ens i bandet) kände till hans högtidsdag och då jag fick fram detta till "Sumpen", som är ordinarie präst och tillika en känd tradjazzkornettist, kom hans födelsedagshyllning till Rune som en total överraskning.

Jag lämnade kyrkan och den överraskade herr Falk, med en härlig känsla av tillfredsställelse". Kom till DESS och lyssna på Jazzin' Dukes. Du blir inte besviken.

Nalle Nilsson

Duke Ellingtons orkester, troligen februari 1953 med följande sättning från vänster till höger: Q Jackson, J Tizol, Charles Mingus, L Bellson, B Woodman, Tony Scott, Duke, C Terry, C Anderson, J Hamilton, W Cook, R Nance, Hilton Jefferson.
Viss osäkerhet råder beträffande Charles Mingus, bas och Hilton Jefferson, altsax.

NEKROLOGER

Dorothe "Dottie" Bigard har avlidit

Dorothe, gift med den legendariske Duke Ellington-klarinetisten Barney Bigard (1906-1980), var Bigards andra hustru och bodde i Van Nuys i San Fernando Valley, en förort till Los Angeles.

Dorothe Bigard avled efter en hjärtattack i ambulansen på väg till ett sjukhus, den 16 augusti, i Los Angeles. Dorothe och Barney möttes 1941 under arbetet med "Jump for Joy" vid Mayan Teater i Los Angeles och var oskiljaktiga fram till Barneys död den 27 juni 1980. Dorothe Bigard reste mycket med sin man, speciellt under hans år med Louis Armstrong, 1946-61. En vänstark och personlig vän, som oavbrutet blev kontaktad av jazzhistoriker p.g.a. sitt goda minne. Hon var mycket känd i äldre jazz- och Ellingtonkretsar. Hon var född Dorothe Edgcomb i Lander, Wyoming, 21 januari, 1917, hon sörjs närmast av sin syster, Shirley Edgcomb, Hollywood, Kalifornien.

Patricia Willard

Foto James J. Kriegsmann

Clark Terry 80 år

"Mitt första instrument bestod av en hoprullad slang som jag höll under armen. I ena ändan satt en tratt som såg ut som munstycket på ett horn. När jag blåste i tratten lät det ungefär som när man blåser i en tillbringare".

Så började Clark Terrys, 80 år i december, lysande karriär. Framgången har inte enbart berott på hans musikaliska begåvning utan även på hans uppfinningsrikedom. Den senare har man fått otaliga bevis för i hans originella och humoristiska spel under åren.

Han var sjunde barnet och yngst bland pojkarna i en stor och fattig St Louis-familj. Han drogs tidigt till musiken bland annat därför att hans äldsta systers man spelade tuba i ett band. Han bildade med sina kamrater ett litet "jazzkapell" där Clark spelade på ovannämnda slang, andra instrument var en gammal dammsugarslang som blev tuba samt trälådor som fick vara trummor....

Det gick bra för unge Clark. Vi hoppar fram till 40-talet där han spelade med Lionel Hampton, Charlie Barnet, Charlie Ventura och Basie 1948. Han stannade kvar hos Basie även sedan denne upplöst sitt stora band och bildat en sextett med bl.a. Buddy de Franco och Wardell Gray.

"Allt jag hade varit med om tidigare var rena småskolan", har han berättat, "tiden med Ellington var som i college". Hos Ellington var han hela 50-talet, fram till 1959 då han åkte med vännen och eleven Quincy Jones till Europa med den sedermera floppade showen "Free and Easy". Med Duke hade han stora spektakulära soloroller t.ex. i storverken "A Drum Is a Woman" och Such Sweet Thunder", där han bl.a. på trumpet gestaltar "Puck" i en Midsommarnattsdröm.

Han var studiomusiker hos NBC på 60-talet, ledde olika smågrupper, återkom till Basie-orkestern, spelade med Gerry Mulligans storband och hade egna storband som det famösa "Big Bad Band".

Clark Terry har varit många idol. Miles Davis berättar i sin självbiografi att "Han blev min idol på instrumentet". Miles be-

Dansaren Harold Nicholas

Harold Nicholas, den yngre brodern i The Nicholas Brothers, avled den 3 juli 2000. Han blev 79 år. Bröderna Fayard och Harold dansade till Duke Ellingtons orkester redan 1937 och därefter samarbetade bröderna vid flera tillfällen med Duke. Harold medverkade i musikalerna "Sophisticated Ladies" och i filmen "Stormy Weather" från 1943. Harold var gift med svenskfödda Rigmor Newman Nicholas.

Författaren och redaktören Barry Ulanov

Den 30 april 2000 avled Barry Ulanov, 82 år gammal. Ulanov skrev den första biografien över Duke redan 1946. Han var också under några år redaktör för tidningen Metronome.

rättar om ett tidigt möte med Terry och hur denne avspisade honom. "Nästa gång var det helt annorlunda och jag bestämde mig för att bli lika hip som han. Jag lärde mig massor av att lyssna på hans trumpetspel och han introducerade mig också för flygelhornet".

En annan av de stora trumpetarna, Dizzy Gillespie, har också vittnat om sin beundran för Clark: "Han hyllar min teknik men för min del är Clark Terry den obestridlige mästaren!".

Vad är då Clark Terrys storhet?

Jo, kanske ett lättflytande, fjärlslätt spel, som aldrig blir banalt, en oerhörd swing och inte minst en underbar humor där hans tekniska virtuositet med trumpetventilerna är oöverträffad. Han får fram ett sound som ingen annan har lyckats med. I grunden finns förstås Louis Armstrong och andra influenser man kan spåra heter Roy Eldridge, Charlie Shavers och Rex Stewart. Hans rytmiska elegans har liknats vid steppdansörens. Han lanserade sig som scatsångare med varumärket "Mumbles" vilket blev en stor succé.

Skivtitlar som "Happy Horns" och "Jolly Giants" är helt adekvata och han finns på skivor från storband och stråkorkestrar till duoinspelningar med Oscar Peterson och Red Mitchell. En högst minnesvärd skivinsats finns med Gerry Mulligans Concert Jazz Band från Village Vanguard 1960 i den hårdsvängande "Let My People Be".

Clark Terry har varit en flitig gäst i Sverige och på de nordiska festivalerna under åren, i Konserthuset och på Skeppsholmen. Numera har han med ålderns rätt och sjukdom tvingats trapp ner men trumpeteten och flygelhornet står knappast och samlar damm.

De få gånger jag själv har träffat Clark Terry har han alltid varit en varmhjärtad och vänlig person, alltid med ett gott smile.

Duke Ellington har skrivit några kloka ord om Terry i boken Music Is My Mistress: "När en trumpetare imiterar Armstrong så är det denne som får äran. Sak samma med Dizzy och Parker. Men idag när jag kan lyssna på en härska av solister på flygelhorn som utformat sin stil efter Clark Terry hör man aldrig någon säga: det här gjorde Clark för 16 år sedan. Han kanske kommer att gå till historien som den okände soldaten på flygelhorn".

Hur som helst med det, grattis på 80-årsdagen den 14 december!!

Sven Malm

Den 14 december befinner sig Clark Terry i Durham, NH - University of New Hampshire, Paul Creative Arts Center för att fira sin högtidsdag. Andra musiker på plats är Bob Brookmeyer & Roger Kellaway, med Dave Seiler & The UNH Alumni Band. Telefon: 001-603-862-2404.

Anm: Clark Terry spelade med Duke Ellington mellan november 1951 - oktober 1959. Clark ingick i 50-talets legendariska trumpetsektionen med Cat Anderson, Willie Cook och Ray Nance. Den 20/21 maj 1994 deltog Clark i vår Ellingtonkonferens och spelade både i Konserthuset och Berwaldhallen. Konserten i Berwaldhallen finns att köpa på CD.

Axplock

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

INTERNET, MAIL OR/AND FAX CONNECTION, PLEASE!

*Do you have a Mail or/and Fax connection?
Please, tell us so that we can save some money
by this new way of communication.*

Tyree Glenn Jr. Band

Tyree Glens son har idag en orkester på turné. De spelar en hetsig Rhythm & Blues musik med en blandning av Funk och Soul. Eventuell turné i Europa. Kanske något för Sverige.

Mord på ackord i tonsäker jazzmiljö

Svenska Dagbladet recenserade i midsomras den amerikanske författaren Bill Moody, som har skrivit deckare i jazzmiljö. Enligt artikeln är författaren mycket initierad om jazzens historia. Moodys fjärde och nya bok heter "Bird Lives" (248 sidor, Walker & Co) och hans tidigare böcker "Solo Hand" (1994), "Death of a Tenor Man" (1995) och "The Sound of a Trumpet" (1997). I bl.a. "Death of a Tenor Man" berörs mystiken kring Wardell Grays alltför tidiga död i Los Angeles. "The Sound of a Trumpet" har historien kring Clifford Brown som tema och den sista boken innehåller bl.a. ett mord den 12 mars på Charlie Parkers dödsdag. En av Moodys vänner är tenoristen Jack Montrose, som säkert har bidragit med sina insikter i jazzhistorien. Moody säljer bra i USA hos jazzfans och enligt artikelförfattaren Lennart Lundmark (författare och docent i historia) är Moody den ende kriminalförfattare som hittills har lyckats smälta samman jazzmusik och deckarintriger på ett godkänt sätt.

Alltid något att läsa för deckarfrälsta jazzfans i vintermörkert.

Anm. Sen tidigare finns det romaner som bl.a. "Jazzmordet" av Bart Spicer från 1952 och "Hornet" av John Clellon Holmes från 1961.

Stockholm Jazz Festival 2000 (Skeppsholmen)

Det blev en något Duke Ellington-fattig festival i år. Trots en regnig sommar var det oftast uppehåll på kvällarna och lördagen badade i sol. Ellington-intresset tycktes dock ganska ringa hos årets musiker. Dr. John framförde bl.a. Perdido och It Don't Mean a Thing, som även finns på hans CD. Jesper Thilo, tenor, Lars Edstrand, vibra och Jan Lundgren, piano, var "Smoke Rings"-stipendiat, öppnade med In a Mellotone och It Don't Mean a Thing och därefter spelade Jan sin soloverversion av Caravan. Lagom till avslutningen kom bandet igång ordentligt inte minst Jan med Things Ain't What They Used To Be. En annan bekant var Joe Lovano, tenor, med grupp. Han har ju i New York deltagit i några Ellington arrangemang bl.a. "Renaissance Man". Här blev det dock mer bebopinfluerad musik. Sist men inte minst gjorde Peter Asplund ett fint framträdande med sin grupp Melos, som hade Rigmor Gustafsson som vokalist.

Årets festival hade spritt jazzinslagen över hela programmet och det gjorde att det blev lite väl tunt med jazz för att man skulle bli riktigt glad. Priset 280 kr till vardags är lite tufft, men man får ju träffa vänner och likasinnade som var på plats.

Håkan Lewin i S:t Görans Kyrka

Göran Lewin, altsax, och Johannes Landgren, orgel, framträdde i S:t Görans Kyrka, Sthlm den 26 juli under rubriken "Musik i sommarkväll", (inklusive regn). Sedan förra sommaren har duon framfört sitt program i 130 konserter över hela landet. Det var nära att det blev en turné ute i Europa också, men tyvärr vågade inte den tyske promotorn p.g.a. att Göran och Johannes var för okända. Musiken spelades in på CD förra våren och har text av Patricia Willard, Washington. Den heter "In My Solitude", märke Argument ARCD 1007.

CD:n är nämnd i vår bulletin nr 3, 1999.

Dagens program följde innehållet i CD:n enligt följande: I Like the Sunrise, Is God a Three Letter Word For Love, Heaven, Freedom, Almighty God, T.G.T.T., My Love Is a Fever, Come Sunday, Somebody Cares, Lotus Blossom, Solitude.

Patricia skrev bl.a. "Duke Ellington would be deeply moved by the beauty of this recording".

Ulf Wesslén hade arrangerat musiken. Han var närvarande i kyrkan och fick sin del av applåder från en positiv publik på c:a 250 personer.

*Musik i
sommarkväll*

IN MY SOLITUDE

- en orgel och en altsaxofon
inspirerade av
Duke Ellingtons Sacred Concerts

Håkan Lewin, altsaxofon
Johannes Landgren, orgel

Fri entré

Efter konserten serveras
förrisningar i vapenhuset.

Onsdag 26 juli kl 19.30

S:t GÖRANS KYRKA

Wendens väg 2, T-bana Fridhemsplan, buss 41, 49

Alice Babs - Pianist

Alice Babs har tidigare hävdat att hon var tillfällig pianist vid inspelningsen i Paris, 1963. Detta har dock inte varit accepterat förrän nu av bl.a. våra utomnordiska vänner. Alice har reagerat på att nya böcker inte har haft henne som pianist, när hon faktiskt var det. Vi har fått ett brev om saken tidigare av Alice och nu har DEMS besvarat frågan. I senaste numret av DEMS berättar Alice att vid inspelningsen av "Serenade To Sweden" ingick hennes komposition "Strange Visitors". Duke själv uppmanade då Alice att både sjunga och spela piano till sin egen komposition. Alice hade redan på 50-talet komponerat denna sång under namnen "Baby, Baby, Baby" eller "Étrange Visiteur". Nu är det accepterat att Alice spelar piano och inte någon annan.

Dessutom påpekar Alice att hon i Westminster Abbey vid Third Sacred Concert, den 24 oktober 1973 framförde "The Lord's Prayer" på svenska på uppmaning av Duke. Det fanns ingen text på svenska, men Alice gjorde en a capella version på plats. Alice's version får dock icke förväxlas med orkesterns version av "The Lord's Prayer". Skivomslaget nämner icke Alices framförande. Den 11 november 1973 framförde Alice i Church of Santa Maria del Mar i Barcelona "The Lord's Prayer" på nytt på svenska, men nu blev det en helt annan version. Efter framförandet säger Duke: "That was in Swedish". Detta nämns inte heller i publikationerna.

Duke Ellington hyllades i Paris

Den 4 juli på USAs nationaldag hyllades Duke Ellington i Paris med en konsert under ledning av Quincy Jones med delar av tre orkestrar, symfoniorkestern Orchestre National de France, Patrice Caratini med Jazz Ensemble samt delar av Duke Ellingtons orkester (troligen under ledning av arrangören Dave Berger) i Theatre Champs-Élysées. Orsaken till evenemanget var en koppling mellan USA och Frankrike och deras historia. Den musikaliska hyllningen riktades dock inte till Louis Armstrong, som skulle kunna vara logiskt utan till "jazzens andra patriark", som Lars-Göran Ulander uttryckte det i P2 Musik. Tid 70 minuter.

Bland solisterna fanns Dukes vokalist från 1960-1963 Milt Garyson och övriga solister var Jerry Dodgion, as/cl, Wein Goodwin, tp, Toots Thielemans, munspel, Saida Garrett, sång, rocksångaren/trumslagaren Phil Collins, och Henri Salvador, sång. Följande titlar framfördes: Rockin' In Rhythm, Satin Doll, I Got It Bad (Garrett), Mood Indigo (Goodwin, Dodgion), Don't Get Aroun'd Much Any More (Grayson), Sophisticated Lady (Toots/ Garyson), Take the "A" Train, A Tone Paralell To Harlem.

Efter Harlem (skriven 1950) avslutades konserten med att Collins sjöng "Do Nothin' till You Hear From Me". Collins har idag bl.a. ett storband med bebopinriktning. Sedan sjöng Saida Garrett och Henri Salvador "I'm beginning To See the Light" och därefter avslutade orkestern konserten med "Things Ain't What They Used To Be".

En ny DVD-Video

Från Duke Ellingtons framträdande den 27- 28 juli 1966 i Cote d'Azur, Frankrike finns det nu en DVD-video. Duke med orkester uppträder tillsammans med Ella Fitzgerald.

I England är priset för videon 20 pund..

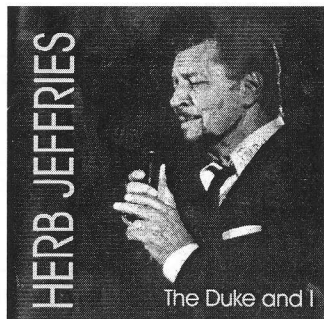
Vid vårt SAMI-möte den 8 maj presenterades videon av Anders Asplund och Bernt Thuné från Gävle. En underbar film med hela orkestern och Ella samt ett avsnitt med Duke med enbart komp. Musiken finns sedan en tid att köpa på en . 8-CD Box Verve 314 539 033-2.

New CD:s

Herb Jeffries latest CD

Ellington vocalist Herb Jeffries has recorded a self produced CD, *The Duke and I* Flamingo-PHMC-327-4. It is only available through Herb at 44-489 Town Center Way, Suite D492, Palm Desert, CA 92260. His web site is www.herbjeffries.com. Some people think that he now sings better than ever. He is born 1911.

Herb sings in front of a big band the following songs: Basin Street Blues, Satin Doll, I Got It Bad, It Don't Mean A Thing, Solitude, Old Black Magic, Sophisticated Lady, Bye Bye Black Bird, Flamingo, Old Man River, Angel Eyes.

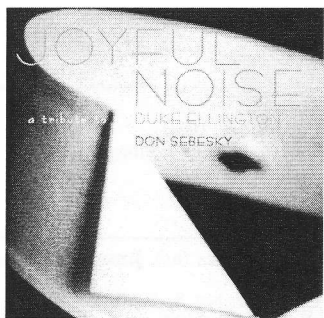

Tråkig händelse i Los Angeles

Danspedagogen och swing-steppdansösen Rusty Frank tappade greppet då hon dansade med sin partner Peter Frahiiff, landade på huvudet och har drabbats av förlamning med förlorad känsel från huvudet och nedåt. Hon sägs dock nu vara på bättringsvägen. Rusty skulle i somras ha varit med i Herräng utanför Rimbo och deltagit som lärare i Swingdans m.m.

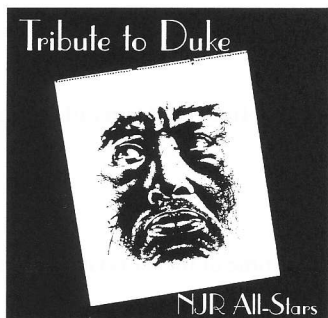
Under Ellington konferensen i maj deltog Rusty Frank som delegat. På kvällarna efter konferensens slut steg Rusty upp och dansade spontant till musik av pianisten Brad Kay, som bl.a. spelade Fats Waller. Vi var bara fem personer i rummet. Det var jättekul och det var hög stämning i lokalen.

Joyful Noise, a tribute to Duke Ellington, RCA Victor 09026 63552-2, recorded in New York June 23,24 and 28, 1999. Time 68:20 minutes Arrangement /conductor: Don Sebesky with a Big Band. Guest soloists: Bob Brookmeyer, tb, Ron Carter, b, Phil Woods, as, Tom Harrell, tp. Titles: Mood Indigo, Creole Love Call, Chelsea Bridge, Caravan, Warm Valley, Take the "A" Train, Satin Doll, Joyful Noise Suite, Gladly, Sadly, Madly, Koko.

Tribute to Duke, New Jazz Renaissance Recordings Recorded February 22, 1999 in New York, Web address: www.jazzworld.com

Titles: Pie Eye's Blues, Sophisticated Lady, Caravan, Come Sunday, Perdido, Mood Indigo, Sweet and Pungent/Creole Love Call, Rubber Bottom. Vocalist is Milt Grayson (with Duke 1960-1963) with a band of 10 members. Arrangement by Wycliffe Gordon, trombone.

Harry Allen plays Ellington Songs, RCA-Victor 74321-70448-2 With the Bill Charlap trio, recorded July 28/29, 1999.

Harry Allen tenor, Bill Charlap piano, Peter Washington bass, Kenny Washington drums.

Titles: C-Jam Blues, Solitude, Mood Indigo, It Don't Mean a Thing, Lush Life, Just Squeeze Me, Things Ain't, Caravan, Take The A Train, Cotton tail, Sophisticated Lady.

Harry Allen har god känsla för Ellington. Basisten Washington syntes för övrigt på Skeppsholmen med Joe Faddis och hans grupp i hyllningen till Louis Armstrong. Peter och Kenny har annars inget släktskap.

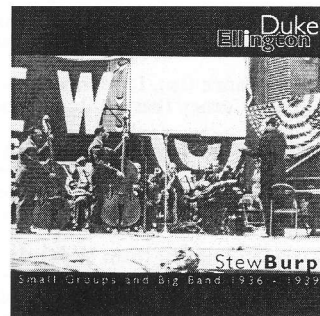
Stew Burp, Small Groups and Big Band 1936-1939, R/V Records 1001-CD

Rex Stewart, Cootie Williams, Barney Bigard, Johnny Hodges, Duke Ellington and His Orch.

Titles: * Rexatious -B, 16 dec 1936, Clouds In My Heart -1, Frolic Sam -1, 19 dec 1936, I Can't Believe -2, Downtown Uproar -2, 8 mars 1937, Solace -1, Four And a Half Street -2, Demi-Tasse -2, Jazz a La Carte -1, 29 april 1937, A Sailboat In the Moonlight -2, 20 maj 1937, Get It Southern Style -2, Sponge, Cake and Spinach -2, If You're Ever In My Arms Again -2, 16 juni 1937, * Tea and Trumpets -2, 7 juli 1937, If I Thought You Cared -2, 19 jan. 1938, You Walked Out Of the Picture -1, Lost In Meditation -1, 22 juni 1938, * Stew Burp (also Boy Meets Horn) -1, 2 sept. 1938, Subtle Lament -2, Lady In Blue -2, 20 mars 1939.

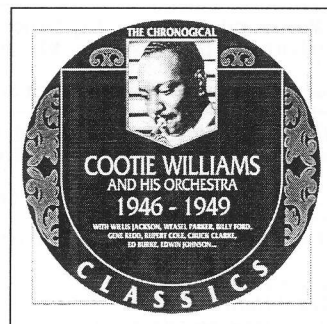
* Tidigare utgivna tagningar.

Denna nya CD av Jerry Valburn som såldes i Los Angeles kan köpas genom Robert Rickles. Adress: 71 Murray Hill Terrace, Marlboro, N.J. 07746-1750, USA. Pris \$ 14 inkl. porto.

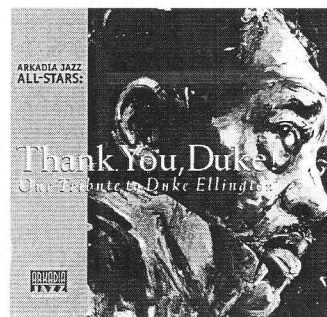
Cootie Williams

I slutet av 40-talet ändrade Cootie storleken på sin orkester från storband till en mindre sättning med mindre kända musiker. Orkestern upphöll sig i New York.

Thank You, Duke, Our tribute To Duke Ellington Arcadia Jazz, email:

jazz@arkadiarecords.com Includes takes with different groups of: Benny Golson in "Don't Get Around" and "Mood Indigo", Billy Taylor, solopiano in "In a Sentimental Mood", Joanne Brackeen, solopiano in "Sophisticated Lady" and "Come Sunday", The Joe Henderson Project, Harold Land, T.K. Blue and Joris Teepe. All recordings from 1994-1999.

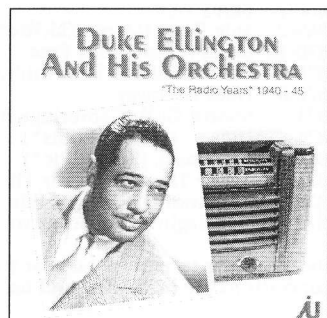

Duke Ellington and His Orchestra

The Radio Years 1940-45", Jazz Unlimited JUCD 2043

This is adding to the information that we gave in our last Bulletin. The Broadcast from August 3, 1945 is a so called "rehearsal session". MC is Willis Conover.

Titles: Black and Tan Fantasy, Mood To Be Woood, Frantic Fantasy, C-Jam Blues, Air Conditioned Jungle, On the Sunny Side Of the Street, Rockin' In Rhythm, Take the "A" Train.

**Magnus Lindgren plays Ellington
with Mathias Algotsson's trio.**

"Unexpected Call from the Duke", från 28 september 1998.
Magnus första egna CD-inspelning. Ring 08-965234 och beställ.
Pris 130 kr plus ev. porto. Endast köp via DESS.

The Advance Music Newsletter

Maieräkerstrasse 18, D-72108 Rottenburg, Germany
Email: advancemusic@t-online.de
En ny publikation angående arrangemang för olika instrument,
ensembler, stor orkester samt böcker m.m från Tyskland.

A new CD-Box from Mosaic MD6-200 with Johnny Hodges

Mosaic Record, E-mail: mosrec@mindspring.com Website: www.mosaicrecords.com Pris: \$ 96 plus freight
For detaljs see below!

THE COMPLETE VERVE JOHNNY HODGES SMALL GROUP SESSIONS 1956-61

The original US Norgran or Verve issue number is given for the purposes of this discography. Entries that appear in italics represent music that was recorded, but for which no tape has survived.

- (A) Ray Nance (tp), Lawrence Brown (tb), Jimmy Hamilton (cl, ts), Johnny Hodges (as), Harry Carney (bar), Billy Strayhorn (p), Jimmy Woode (b), Sam Woodyard (d).
Fine Sound, NYC, January 11, 1956
Norgran
4 tunes (all known) from LP "Ellingtonia '56"
-
- (B) Clark Terry (tp, flg), Ray Nance (tp, vln-1, voc-2), Quentin Jackson (tb), Johnny Hodges (as), Jimmy Hamilton (cl, ts), Harry Carney (bar), Billy Strayhorn (p), Jimmy Woode (b), Sam Woodyard (d).
Universal Studios, Chicago, September 1, 1956
Verve MG 8203
9 tunes (all known) from LP "Duke's in bed"
-
- (C) Clark Terry, Shorty Baker, Ray Nance (tp), Quentin Jackson (tb), Russell Procope (as), Johnny Hodges (as), Jimmy Hamilton (cl-1, ts), Harry Carney (bari), Billy Strayhorn (p), Jimmy Woode (b), Sam Woodyard (d).
Universal Studios, Chicago, September 3, 1957
Verve MG 8271/MGVS 6017
4 tunes (all known) from LP "The Big Sound"
-
- (D) Roy Eldridge (tp-1), Vic Dickenson (tb-1), Johnny Hodges (as), Ben Webster (ts-1), Billy Strayhorn (p), Jimmy Woode (b), Sam Woodyard (d).
Fine Sound, NYC, April 5, 1958
Verve MG 8358
9 tunes (all known) from LP "Blues-A-Plenty"
-
- (E) Roy Eldridge (tp), Lawrence Brown (tb), Johnny Hodges (as), Ben Webster (ts), Billy Strayhorn (p), Wendell Marshall (b), Jo Jones (d).
Nola Studios, NYC, August 14, 1958
Verve MG 8345
5 tunes (all known) from LP "Side By Side"
-
- (F) Roy Eldridge (tp, flg), Ray Nance (tp), Lawrence Brown (tb), Jimmy Hamilton (cl), Johnny Hodges (as), Ben Webster (ts), Billy Strayhorn (p), Jimmy Woode (b), Sam Woodyard (d).
Nola Studios, NYC, September 10, 1958
Verve MG 8355
8 tunes (all known) from LP "Not So Dukish"
-
- (G/H) Shorty Baker (tp), John Sanders, Quentin Jackson (tb), Johnny Hodges (as), Jimmy Hamilton (cl), Ben Webster (ts), Jimmy Jones (p), Les Spann (g, fl-1), Ray Brown (b), Jo Jones (d).
Columbia Studios, NYC, April 7, 1959
Verve V6-8350 Verve VE2-2532
5 tunes (all known) from LP "The Smooth One"
-
- (-) Lawrence Brown, Booty Wood (tb), Johnny Hodges (as), Ben Webster (ts), Jimmy Rowles (p), Ray Brown (b), Ed Thigpen (d).
Radio Recorders, LA, June 1, 1960
unissued, tape no longer exists
23221-2 Keno
23222-3 Hard Eight
23223-5 Drop Me Off In Harlem
23224-1 My Blue Heaven
23225-1 Gee Ain't The Booty Good
-
- (-) Same as above.
Radio Recorders, LA, June 3, 1960
unissued, tape no longer exists
23238-2 Just A Little Bit More
23239-1 Midnite Blues
23240-3 It's Something That You Ought To Know
23241-5 In The Wee Small Hours Of The Morning
-
- (I) Shorty Baker, Ray Nance (tp), Lawrence Brown, Booty Wood (tb), Johnny Hodges (as), Jimmy Hamilton (cl-1, ts), Harold Ashby (ts), Jimmy Jones (p), Aaron Bell (b), Sam Woodyard (d).
Nola Studios, NYC, September 8, 1960
Verve VE2-2532
9 tunes (all known) from LP "The Smooth One"
-
- (J) Johnny Hodges (as), Ben Webster (ts), Herb Ellis (g), Lou Levy (p), Wilfred Middlebrooks (b), Gus Johnson (d).
SF, November 22, 1960
previously unissued
26867-5 Big Ears
26868-2 Ben's Web
26869-2 Side Door (Don't Kid Yourself)
26870-10 Blues'll Blow Your Fuse
26871-2 I Can't Believe That You're In Love With Me
26872-6 Dual Highway
26873 Shorty Gull (Cambridge Blue*)
26874 Ifida (Brute's Roots*)
26875 Big Smack (Rabbit Pie*)
26876 I'd Be There (One For The Duke*)
26877 Just Another Day (Walkin' The Frog*)
26878 Lollalagin Now (Bouncin' With Ben*)
Storyville STCD 4109*/LP Master of Jazz vol. 9

Note: The titles in parentheses for the last six selections were made up at the time of the Storyville CD issue. The real titles for these compositions are listed first and used here.

Will be continued on page 9

Ellington som mest Intime. Del 1

Det faller ofta på den stilige, värdige, kologne, matfriske, kompositören och orkesterledaren Edward Kennedy Ellingtons lott att karaktäriseras som en stor man. Men sådana yttranden är strängt taget överflödiga, för Duke Ellington vet mycket väl om sin storhet. Om han möjligen skulle förneka detta faktum vid något tillfälle, beror det uteslutande på att Ellington anser blygsamhet vara ett självklart drag hos en berömdhet, som kan konsten att bära sina framgångar.

Vad Duke vetat om och gladeligen accepterat som ett faktum under tre decenniums är, att det ännu återstår att finna hans jämlike som kompositör, arrangör och dirigent. Styrkt av denna vetenskap och därigenom invaggad i ett permanent tillstånd av orubbligt sinnesslugn, verkar det som om Ellington gled fram genom tillvaron på en gummihjulsförsedd tron – och detta i en värld där sådana störande moment som ekonomiska misslyckanden, snyltgäster, bedragare, rasproblem, narkomaner och tidpassning helt enkelt inte verkar att existera. När han kommer i kontakt med dylika problem rycker han helt enkelt på axlarna och ägnar sig åt intressantare saker, eller också övertygar han sig själv om, att det tråkiga hänt någon helt annan.

Barry Ulanov, vars bok **Duke Ellington** var den första som någonsin ägnats en jazzmusiker av Ellingtons mått, klagar redan på första sidan att Dukes självförtroende ingalunda är av färskt datum. "När han höll på att komma för sent till skolan, brukade hans mamma eller hans tant Florence skaka liv i honom och jakta honom raka vägen ur sängen i kläderna. Men så fort Duke var färdigklädd hade han ingen brådska längre. Han skred långsamt och elegant nedför trappan. När han hunnit till nedersta trappsteget blev han stående och ropade på sin mor och faster. "Ställ er där borta", instruerade han och pekade bort mot väggen. "Och" tillade han "nu skall ni höra noga på. Detta " sade han långsamt och precist, "är den store, och enastående, den magnifika Duke Ellington ". Så bugade han sig värdigt. När han såg sina leende kvinnliga anförvanter kom nästa tillsägelse." Och nu ska ni applådera, applådera ordentligt". Sedan skyndade han sig iväg till skolan.

Den store, den enastående, den magnifika Duke Ellington har hållit stor visning för en världsomfattande publik i bortåt 30 år nu. De flesta experterna anser att genombrottet skedde den 4 december 1927, just den kvällen då Ellingtons orkester, utökad till den respektgivande numerären av 10 man, hade premiär på Cotton Club – ett ställe som för den färgade showbusinessen betydde lika mycket som Palace för vaudevillen (Palace beredde f.ö. plats på sin estrad för orkestern två år senare). Då liksom nu erbjöd Ellington en imponerande anblick. Dryga en och åttio lång och kraftigt byggd förde han sig med en medfödd värdighet, som inte skulle ha rubbats en hårsman även om han stått på öronen i en dypöl. Hans sätt att annonsera ett nummer, hans eleganta och kultiverade uttal, hans suveränt artiga bugningar – vare sig riktade mot en hertiginna i London eller mot en konsertpublik i Akron, Ohio – har skänkt inte bara hans egen karriär utan hela jazzens resning. Eftersom den musik han representerar hölls tillbaka under många år p.g.a. sociala estetiska och rasmässiga skäl, spelade hans allmänna uppträdande med säkerhet en viktig roll när det gällde att skapa större förståelse för jazzen, precis som hans egen musik förde den konstart han koncentrerade sig på till nya och mögnare höjder.

Trots att både Duke och hans orkester ramlat tillbaka från förstaplaceringarna i en del favoritomröstningar, är musiker och kritiker i stort sett eniga, både i sin obegränsade respekt för den ellingtonska traditionen och i sin övertygelse om att ingen eller ingenting kan ersättas eller överträffa hans insats som den femtiåriga jazzens största personlighet – sedan spelar det ingen roll hur mycket det slås på reklamtrumman för nya förmågor eller hur oberäkneliga röstsedlarna kan fördela sig. Ingen utom Ellington kan skryta med att åtnjuta

obegränsad respekt från en så imponerande sammanslutning beundrare som t.ex. Woody Herman, Milton Berle, Authur Fiedler, Peggy Lee, Percy Faith, Deems Taylor, Pee Wee Russel, Lena Horne, Lennie Tristano, Benny Goodman, Guy Lombardo, Dave Garroway, Cole Porter, Morton Gould, Lawrence Welk, Andre Kostelanetz, och Gordon Jenkins. Det räcker inte med att samtliga hyllade Ellington vid 25-årsfirandet av hans premiär på Cotton Club, de har dessutom var och en valt ut sina fem favoritskivor av Ellington. Ingen annan nu levande kapellmästare skulle få en sådan lysande samlig berömdheter att ens komma ihåg fem av hans skivor, mycket mindre då välja ut de fem bästa.

Ellingtontraditionen har också levt kvar med oförminskad kraft bland de mer exklusiva skivsamlingarna, av vilka den mest inbitne Duke-diskofilen av dem alla, Charlies Mitchell från Oak Park i Illinois, kan nämnas som exempel. Sedan han lyckats spåra upp varenda sida som orkestern spelat in under hela sin karriär, upptäckte han till slut att det bara fattades en enda platta för att samlingen skulle vara komplett.

Det var en utomordentligt sällsynt sak på märket Blu-Disc. Han annonserade och erbjöd sig betala vilket pris som helst för ett exemplar, oavsett vilken kondition det befann sig i, och efter en längre tid lyckades han få tag i skivan för 100 \$. Som väntat var blev ansträngningarna han lagt ner på att fullända samlingen för mycket för honom. Han sålde rubb som stubb, flyttade till Kina och när han senast avhörde samlade han på orientaliska tryck, som han förvärvat för vanvetligt höga priser.

Frånsett en del kortare utflykter (bl.a. till Hollywood där filmdebuten gick av stapeln i en ganska erbarmlig historia tillsammans med Amos och Andy, Check and Double Check) tillbringade Ellington åren 1928-30 på Cotton Club. Längre fram fick dock orkestern foga sig i det öde, som drabbat de flesta dansband – att ständigt vistas på turnéer med ett fåtal engagemang av längre karaktär. Nu har Ellington och hans musiker för länge sedan accepterat nödvändigheten av ständiga resor, avbrutna endast av en eller två veckors stillaliggande i någon större stad eller sällsynta, korta ledigheter i New York, som utnyttjas till skrivinspelningar. Välmenande vänner och släktingar har länge legat efter Duke för att få honom att ändra på schemat. De hävdar att han förmodligen skulle tjäna mer pengar genom att hålla orkestern på avlösningsskivan året runt och bara turnera tre eller fyra månader per år. Resten av tiden, anser man, borde han ta det lugnt i New York och koppla av i största allmänhet.

Möjligen skulle han kunna skriva musik till en eller annan show och därigenom kanske äntligen få det fasta TV-program, som länge varit en av hans stora önskedrömmar.

Men Ellington utan sina musiker är en lika orimlig tanke som att Tommy Manville skulle leva i celibat. "Jag vill ha dem i närheten så att jag kan höra dem spela min musik", har han ofta påpekat. "Jag bryr mig inte om att komponera för att bli odödlig, jag vill bara helt enkelt att det skall låta fint just nu".

Ellingtons bakgrund är en direkt motsats till de färgstarka legenden, som i allmänhet brukar förknippas med jazzpionjärer. Han hade den utsökt dåliga smaken att födas i Washington D.C. i stället för New Orleans och han växte inte upp i fattigdom utan under relativt säkra förhållanden. Hans far och farbror var bägge flitigt anlitade hovmästare både i Vita Huset och vid de festligheter, som regelbundet anordnades på de olika ambassaderna. Trots de orubbliga rasskrankor som rådde i Washington och därmed följande ständiga förödmjukelser för negrerna, växte Ellington upp som ett välanpassat barn, "lyckligt medveten om de starka familjeband, den obegränsade tillgivenhet och kärlek som ofta rådde i de isolerade färgade familjerna".

Fortsättning följer i nästa nummer

F.v. Oscar Pettiford, Billy Strayhorn, Duke, troligen Charles Mingus, Leonard Feather vid en inspelning troligen år 1950.

Följande artikel har vi lånat från tidningen *Estrad*, som publicerade den i sitt decembernummer 1959. Artikelförfattaren är DESS styrelsemedlem Rolf Dahlgren, som tillhörde *Estrads* redaktion 1940-1963. Sedan gränserna öppnades efter kriget blev *Estrad* vid mitten av 40-talet vår ledande konsertarrangör. Denna verksamhet fördes snart över till ett särskilt bolag, *Estrad Konsertbyrå*, som fanns kvar till början av 1980-talet. Sedan tidningen upphört blev jazzevenemangen färre och konsertbyrån kom mer att syssla med stora showprogram – Moskva Cirkus, *Holiday On Ice* och liknande. Beträffande exempel på skivförslag i ursprungstexten har dessa blivit justerade beroende på senare utgivna LP och CD.

Dukes förnämsta sångerska

För tio år sedan (1949) förlorade jazzen en av sina bästa sångerskor, den beklagligt underskattade och nu nära nog bortglömda Ivie Anderson. Hennes betydelse som stilbildare och förebild för 30- och 40-talets orkestervokalister är knappast uppmärksammat efter förtjänst och att större delen av hennes skivproduktion fortfarande finns tillgänglig beror främst på att hon har lyckats att få göra den tillsammans med den ständigt lika aktuella Duke Ellington.

Ivie Anderson var en av de första sångerskor som sjöng reguljärt till ett dansband, om man nu kan använda en så lättvindig benämning på Duke Ellingtons orkester. Hon formade en personlig sångstil som ganska snart avvek från den bluestolkning som Bessie Smith och hennes samtida lancerat som den naturliga uttrycksformen för färgade sångerskor. Ivie visade att man kunde ta upp populära schlager och musiknummer och ändå prestera värdefull jazzsång. Hon hade i unga år fått klassisk röstskolning i Washington och behandlade sin stämma med raffinerad skicklighet och musikalisk förståelse för varje melodis speciella särart. Att Duke betytt mycket för hennes utveckling får man väl anta.

Ivie Anderson (som egentligen var döpt till Iva) föddes i Oklahoma och växte upp i Gilroy i Kalifornien. Efter sångstudier 1917-1919 i Washington började hon sin professionella karriär på Mike Lyman's varieté i Los Angeles, och en tid därefter fick hon en viss berömmelse när hon ersatte den sjukliga bluesångerskan Mamie Smith i en Franco & Marco-revy, vilket ledde till en rad goda engagemang på nattklubbar och revyteatrar bl.a. medverkade hon i en av 20-talet mest uppmärksammade show-upsättningar, "Shuff-

Ivie i Stockholms Konserthus 1939

le Along", och gjorde med ett färgat revysällskap en fem månades turné i Australien. 1930-1931 var hon solist på Grand Terrace Café i Chicago, som vid denna tid var stamtillhåll för pianisten Earl Hines orkester. (Fram på mitten av 30-talet avlöstes Hines band av Fletcher Hendersons orkester och 1937 blev stället startplatsen för

Count Basies berömmelse).

Det var Earl Hines som rekommenderade Ivie Anderson till Duke Ellington, och i februari 1931 inleddes det givande samarbete som skulle fortsätta fram till augusti 1942. Under åren hos Duke följde hon bland annat med på turnéerna till Europa 1933 och 1939, och 1937 fick hon varma lovord för sin medverkan i bröderna Marx's film "En dag på kapplöpningarna" (A Day At the Race).

Enda gången vi hade tillfälle att få höra Ivie i Sverige var under Ellingtons gigantiska Skandinavien-turné i april 1939. Tyvärr kunde hon då inte göra sig själv full rättvisa; hon hade redan tidigare tidvis lidit av astma och just när orkestern kom till Sverige tillstötte en häftig influensa. Ivie medverkade vid premiären, som ägde rum i Malmö, och i Helsingborg kvällen därpå men hon förbjöds sedan av läkare att framträda. Febern började tangera 41 gr-sträcket och hon skickades i sovvagn i förväg upp till Stockholm för att kureras sig, men under det att orkestern fick klara sig utan sångerska i Husvarna och Göteborg. Den minnesrika söndagen den 16 april 1939 var det stockholmarnas tur att höra orkestern, dels vid en matiné, dels vid en sen kvällsföreställning. Ivie framträdde vid första konserten och kämpade sig febrilt igenom programmet som bjöd på så skiftande saker som hennes gamla paradnummer "It Don't Mean a Thing" och den just då aktuella schlagern "I En Röd Liten Stuga", som hastigt och lustigt fått engelsk text av impresario Irving Mills. Efter matinén var Ivie nära att kollapsa och skickades i säng igen. Större delen av den fortsatta turnén fick orkestern klara sig själv utan henne.

Till höjdpunkterna i Ivies karriär hörde hennes succé i Dukes berömda Hollywood-revy "Jump For Joy", där hon lanserade sången "I Got It Bad".

Under Ellington-åren sjöng Ivie in bortåt ett 60-tal melodier, och som nämnts är en stor del av dessa tillgängliga i nya utgåvor. Flertalet av de många samlingar med Ellington-inspelningar som numera finns på olika märken innehåller prov på Ivie Andersons finstämda sångkonst, och det kan räcka med att nämna några få exempel.

Till de tidigare inspelningarna hör "Raisin' the Rent" från 1933 och på samma LP, CBS-2LP-68223 "Duke Ellington Presents Ivie Anderson", kan vi höra Ivie i den mera kända "Kissin' My Baby Goodnight". Den melodin vaxades 1935 och lanserar även Rex Stewart, Johnny Hodges och Barney Bigard som solister. 1935 tillkom också den utsökt fina "Cotton" och följande år gjordes "Truck-in" och "It Was a Sad Night In Harlem". Dessa tre nämnda inspelningar finns på ovan nämnda CBS-dubbelalbum.

Succén från "Jump For Joy", den gripande angelägna "I Got It Bad", sjöngs in ypperligt 1941, och vid samma session gjordes "Chocolate Shake". Dessa två förekommer tillsammans med "At a Dixie Roadside Diner" från 1940 och den inkallelseinspirerade "Hayfoot, Strawfoot" från 1942 på en mängd olika utgåvor av RCA-märkta 78:or och LP:n.

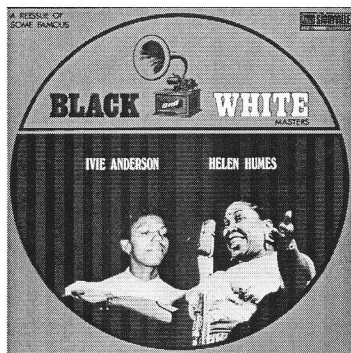
"I Got It Bad" ingår i den prisbelönta LP:n "In a Mellotone" (RCA LPM-1364-C) där vi också finner en annan hörvärd Ivie-insjuningning från samma epok "Rocks In My Bed", som ingick i "Jump For Joy", som utom raffinerat enkel sång låter oss njuta av solisterna Hodges, Ellington och Bigard. Bland Ivies 40-talsproduktion kan vi också nämna en av de senaste versionerna av "Mood Indigo", inspelad i februari 1940 med underbara solon av Rex Stewart och Ben Webster.

Även den inspelningen finns på ovan nämnda CBS-dubbelalbum.

Sommaren 1942 slutade Ivie hos Duke. Hennes astma hade blivit värre, och hon insåg att det ansträngande turnélivet knap-

past kunde göra henne frisk. Klimatet i Kalifornien ansågs vara det bästa, och hon slog sig ner i Los Angeles. Hon köpte en restaurang (Ivie's Chicken Shark) och var under de närmaste åren engagerad i olika affärsrörelser – inte alltid med särdeles lycklig utgång. Hennes gamla berömmelse från Duke-tiden levde dock kvar, och under hela 40-talet arbetade hon på västkusten med välbetalda, tillfälliga engagemang och kortare turnéer. Tidvis lär hennes inkomster ha gått upp till 3.000 kronor i veckan.

En del skivor gjorde hon också vid 40-talets mitt för märkena Exclusive och Black and White. I oktober 1946 gjorde Ivie en inspelning med Phil Moores orkester med följande titlar: "He's Tall, Dark and Handsome", "Empty Bed Blues", "Twice Too Many", "Big Butter and Egg Man". Dessa inspelningar finns på LP:n Storyville 804 tillsammans med "I Got It Bad" och "On the Sunny Side" från januari 1946. Från 1945 finns två inspelningar med Ceelle Bruke's orkester på märket Exclusive. Det är "Mexico Joe" och "Play Me the Blues".

På sommaren 1949, vid 45 års ålder, tyckte Ivie – som för övrigt varit gift och hette mrs Walter Collins (Red. I ett tidigare äktenskap var Ivie gift med William Johnson) – att hon var för gammal för att fortsätta som sångerska. Dyrköpta erfarenheter hade lärt henne att affärsföretag inte gav den rätta tryggheten för äl-

derdomen. Hon beslöt att skrapa ihop allt kapital hon kunde åstadkomma och köpa en hyresfastighet i Los Angeles. Hon gjorde en sista turné för att kunna klara de nödvändiga inbetalningarna. Det blev slutet på hennes bana. Astman förvärrades, komplikationer tillstötte och den 28 december 1949 avled hon. Den nyinköpta fastigheten, som hon arbetat så hårt för, kastade omedelbart in hennes f.d. man, en "ny" tro-

lovad och några släktingar i en häftig bitter arvsfejld.

Men vi äldre jazzälskare minns henne från storhetstiden hos Ellington, vi lyssnar fortfarande gärna på hennes skivor och instämmer med vad Duke sade vid sitt besök här för några månader sedan när Ivie vid ett tillfälle kom på tal: "Oh, that girl was wonderful – she didn't just sing – she really worked with the band !"

Rolf Dahlgren

Anm: I Bulletin nr 4, 1997 finns en komplett diskografi med inspelningar, som Ivie gjorde utanför Dukes orkester samt flera artiklar om Ivie Anderson.

Ivies första inspelning är från 1932, "It Don't Mean a Thing", med Duke och under Dukes tid skedde inga andra inspelningar fränsett filmen "En dag på kapplöpningarna", från 1937. Efter 1942 blev det ytterst få inspelningar utöver ovan nämnda i artikeln.

... continued from page 6.

(K) Lawrence Brown (tb), Johnny Hodges (as), Jimmy Jones (p), Aaron Bell (b), Sonny Greer (d).
Olmsted Sound, NYC, December 8 & 9, 1960

23389-7 Medley:	Am I Blue / Something To Remember You By	previously unissued
23390-2	Once In A While (omit Brown)	-
23391-7	Do Nothin' Till You Hear From Me	-
23392-4 Medley:	More Than You Know / Memories Of You	-
23393-5	The Very Thought Of You	-
23394-8	When Your Lover Has Gone	-
23395-4	Blues Serenade (omit Brown)	-
23396-9	Night And Day	-
23397-1	Lover Come Back To Me	-
23398-3	I Gotta Right To Sing The Blues	-
23399-3	Two Sleepy People	-

(L) Ray Nance (tp), Lawrence Brown (tb), Johnny Hodges (as), Ben Webster (ts), Emil Richards (vbs), Russ Freeman (p), Joe Mondragon (b), Mel Lewis (d), Jimmy Hamilton (arr).

Radio Recorders, LA, January 31, 1961

23463-1	On the Sunny Side Of The Street	unissued, tape no longer exists
23464-3	Got Nobody Now	-
23465-1	Have A Rib	-
23466-1	It's Nookie	-
23467-1	Got One Going	-
23468-4	Exactly Like You	previously unissued
23469-6	I'm Beginning To See The Light	-
23470-1	Val's Lament (omit Nance, Brown)	-
23471-1	Tipsy Joe	-
23472-1	Waiting On The Champagne	-

(M) Ray Nance (tp), Lawrence Brown (tb), Johnny Hodges (as), Jimmy Forrest (ts), Emil Richards (vbs), Russ Freeman (p), Leroy Vinnegar (b), Mel Lewis (d), Mercer Ellington (arr)

Radio Recorders, LA, February 21, 1961

26935-1	Sweet Cookie (omit Nance, Brown, Forrest)	previously unissued
26936-3	Frog Hop	-
26937-2	Zag Zig	-
26938-3	Dag Knows	-
26939-2	Twice Daily	-
26940-4	John Smith	-
26941-3	Romeo	-
26942-5	Black Sapphire (omit Nance, Brown, Forrest)	-
26943-1	Fancy Pants	unissued, tape no longer exists
26944-4	Don Juan	-

Producer's note:

This set includes all of the small group sessions led by Johnny Hodges for Verve between 1956 and 1961. The February 20 and 26, 1959 sessions, which Hodges co-led with Duke Ellington (issued on "Back To Back" and "Side By Side") were not available to us and are not included.

DESS-MARKNADEN

Annonsera till försäljning det Ni inte vill behålla, efterlys det Ni önskar Er av böcker, skivor eller annat jazzrelaterat material. Utnyttja denna gratistjänst för DESS-medlemmar.
Dock högst 20 rader — namn, telefonnummer eller e-postadress obligatoriskt.

KÖPES - Intresserad av svensk och annan EUROPEISK jazz på 78:or och EP.

Letar också efter utgivningar på ODEON SWING (lila) och franska SWING (med undantag för Mezzrow/Ladnier)
Vill ni lätta på hyllorna så hör av er till Bo Holmqvist, Åsögatan 200 A, 116 32 Stockholm.
Tel 08-6405758 eller e-mail: bo.holmqvist@telia.com.

Oscar Pettiford. Part 2

An article written by Richard Ehrenzeller from TDES, New York.
The information about Europe has been added by Göran Wallén and Bo Scherman.

Oscar Pettiford, in his short life, is on an incredible number of important jazz recordings. "First Bass - The Oscar Pettiford Discography" compiled by Coover Gazdar and published in August 1991 by the IAJRC (International Association of Jazz Record Collectors) lists all of his recording sessions. There are several recordings where Oscar as a sideman stands out.

When pianist Thelonious Monk began recording for Riverside Records, Oscar was the bassist on Monk's first two albums, *Thelonious Monk Plays Duke Ellington* OJC CD-024-2 from 1955 and *The Unique Thelonious Monk* OJC CD-064-2 from 1956. Both albums have piano trios and Oscar has many bass solos on them. He is also the bassist on part of Monk's 3rd album for this label, *Brilliant Corners* OJC CD-026-2 from 1956. The title piece was extremely hard to perform stumping Oscar, Sonny Rollins and Max Roach. Oscar and Monk got into a shouting match and afterward, when recording resumed, producer Orrin Keepnews noticed that Oscar was quite convincingly mimicking playing the bass without making any sound. Needless to say, Oscar never worked with Monk again.

Pianist Phineas Newborn Jr. had an incredible playing technique with his fast ten finger runs. Oscar was the bassist on Newborn's 1st album as a leader, *Here Is Phineas*, Koch Jazz KOC-CD-8505 from 1956. Oscar was one of the few bassists who could play as fast as Phineas.

Tenor saxophonist Sonny Rollins experimented with piano-less trios in the late 1950s, a prime period for his recordings. When he recorded his album *The Freedom Suite* OJC CD-067-2 from 1958, he only used Oscar on bass and Max Roach on drums as sidemen. A bonus track from this session, "There Will Never Be Another You", with just Oscar and Max can be found on the CD, *Deeds, Not Words* OJC CD-304-2 from 1958.

Oscar recorded with tenor saxophonist Lucky Thomson in the 1940s and again, quite a bit, in the mid-1950s. When Lucky decided to make trio recordings he used Oscar on bass and Skeeter Best on guitar. These recordings can be found on the CD *Lucky Thompson - Tricotism* GRD-135 from 1956. This CD probably has Oscar's most significant bass solos on record. The title track "Tricotism" is Oscar's composition. I have not yet written about him as a composer. Jazz standards "Blues In The Closet", "Swingin' Till The Girls Come Home" and "Bohemia After Dark" are his well-known compositions. I personally like the ballads, "Tamalpais" and "The Gentle Art of Love". The latter tune was the theme song for his big band.

Oscar organized a big band in the mid-1950s. He used different instruments in it, two French horns and a harp. It was a really swinging group with a unique sound. However, Oscar did not have much business sense. Running such a band is an expensive proposition. Oscar thought that since the band was good (and it was) people would come to him offering jobs. Unless you are as well known as Duke Ellington, for example, that is not the way that the music business operates.

The band's two studio LPs can be found on the CD, *The Oscar Pettiford Orchestra-Deep Passion* Impulse GRD-143 from 1957. There is also a live LP of this band, *Oscar Pettiford and his Birdland Band* Spotlight SPJ 153 from 1957. A picture on the back cover of this LP includes a young Earl May in the background holding his bass, with Oscar in the foreground, holding his cello. Oscar used Earl and Whitey Mitchell (Red Mitchell's brother) as bassists when he soloed on cello. Dick Katz was its the pianist.

Other recordings by Oscar as a leader that I like are two 10" LPs and one 12" LP recorded for the Bethlehem label. One of the 10" LPs is on the CD, *Bass By Pettiford/Burke Avenue Jazz* R275820 from 1954. This album is significant in that it joined up tenor player Charlie Rouse and the French horn player Julius Watkins before they formed their own group, Les Jazz Modes. The 12" LP is now available on CD in the US, *Oscar Pettiford-Another One Avenue Jazz* R2 75910. A very young trumpeter Donald Byrd is on this 1955 album. The other 10" LP, *Basically Duke*, was last available along with the other 10" LP on the LP *Oscar Pettiford-Oscar Rides Again* Affinity AFF160. Clark Terry and Jimmy Hamilton heavily featured on this album. Of special interest is Jimmy Hamilton's tenor sax solo on "Tamalpais" and Oscar's bass solo on "Jack the Bear".

In September 1958 Oscar came to Europe with the group "Jazz from Carnegie Hall". After the tour Oscar decided to stay in Europe. He first lived in Germany the first half of 1959 and then he moved to Copenhagen. In the beginning of 1959 Oscar was involved in a car accident and suffered a severe fracture of the skull. It seems that was the reason why Oscar had such an early death at 37 years of age.

Between 1945 and 1948 was not the only time that Oscar was the regular bassist with the Ellington Orchestra. In 1953, Duke gave Wendell Marshall time off when he was to be married. Charles Mingus was hired as the substitute. When Mingus was fired because of his infamous fight with Juan Tizol, Oscar was hired as the bassist for the remainder of Wendell's absence. After Oscar's passing, Mingus wrote the tribute, "O.P." It can be found on the CD, *Charles Mingus with Orchestra* Denon DC-8565.

During these two years in Europe Oscar made many recordings with Kenny Clarke/Jimmy Pratt, Hans Koller and Attila Zoller. Later on Oscar met Stan Getz in Copenhagen and the Swedish pianist Jan Johansson. According to the information there is only one studio recording with Jan Johansson and Oscar. There is also a "live recording" for TV with Oscar and Jan. During the winter 1959/60 Oscar worked in Stan Getz group and they played in Jazzhus Montmartre, Copenhagen.

The well known bass player Erik Moseholm said at the Ellington Conference 1992 in Copenhagen that the reason why Denmark has produced so many good bass players over the last 40 years is Oscar Pettiford. Erik also worked together with Oscar and they wrote "Jazz Bass Facing". That work was presented at the Ellington Conference 1992 by the two bass players Jesper Lundgaard and Mats Vinding.

Bass player Niels-Henning Orsted Pedersen has told *Orkester Journalen*, in October, 1966 that he was only 14 years old then he once met Oscar in Vingården, Copenhagen. "I saw him and he had a red shirt, but I never had a chance to hear him play".

Finally one recommendation to buy from OP's later recordings is the recording with Bud Powell from April 2, 1960.

Oscar died September 18, 1960 in Copenhagen, Denmark after some days in hospital of what was described as the after-effect of a viral infection.

Source: Two articles in *Orkester Journalen*, October 1958 written by Lennart Östberg and Lars Werner.

The discography will be continued in the next issue.

Clark Terry and Paul Gonsalves, A Survey of Their Recordings Away From the Ellington Orchestra

By Richard Ehrenzeller, TDES, New York

The year 2000 marks the 80th birthdays of Paul Gonsalves and Clark Terry. One of the appropriate ways to honor both of them is to discuss the recordings they made together away from the Duke Ellington Orchestra.

Their first recordings together were with the Count Basie Orchestra in the late 1940's. Paul was hired as Illinois Jacquet's replacement in August 1946. Clark joined the band just before its extended engagement at the Royal Roost jazz club in September 1948. The band made many broadcasts during this engagement; a CD of this material, *Count Basie and His Orchestra at the Royal Roost 1948 Drive Archive DE2-41096* is currently available. There are also several unauthorized LP's from the East 10th Street Archives. One of them is *Wardell Gray Ozone 6*, half of which is from this engagement and the other is a later Basie small group which includes Clark Terry. The performance of "Far Cry" on this LP is a feature number for Paul, not Wardell Gray.

Basie resumed his recording for RCA Victor with the end of the musicians' union strike against the record companies in 1949. Other future Ellingtonians joined the band; Butch Ballard took Shadow Wilson's place on drums and Gerald Wilson joined the trumpet section. Most of the studio recordings of this band can be found on the CD, *Count Basie 1947-49 Classics 1107*. The one recording that sticks out in my mind is "Katy" recorded April 11, 1949. On it, I believe Paul is playing harmony with Clark playing the melody statement. It should be noted that this is not a prime period for Basie's studio recordings. At the end of 1949, he was forced to break up his big band due to economic reasons. Clark made numerous recordings with various subsequent Basie small groups and Paul moved on to the Dizzy Gillespie big band.

After they both became members of the Ellington Orchestra, their first recordings in this survey were made with Dinah Washington in the summer of 1952.

They can be found in the 3 CD set, *The Complete Dinah Washington on Mercury 1952-1954* Mercury 834 875-2. It should be noted that although Clark made many recordings with her, this was the only time Paul appears on her records. Russell Procope joins them on this session. Clark does not solo on these recordings, but Paul has nice ones on "Half as Much" and "I Cried For You."

Trumpeter, band leader and composer Gerald Wilson recorded only one jazz album as a leader in the 1950's. Most discographies list it as being recorded in April 1953. Gerald has told me it was recorded in April 1954. On this big band record, he used Paul, Clark and Britt Woodman. These very rare recordings were originally issued on an EP and 10 inch LP on Federal and King. They were reissued on 12 inch LP (which is what I have) *Big Band Modern-Gerald Wilson* Audio Lab 1538. It should be noted that Clark only solos on "Black Rose" and Paul and Britt only solo on "Romance."

Paul Gonsalves' first recordings as a leader were made on February 6, 1954 for Mercury. Clark was included in the group. Of the four tunes recorded, two were ballad features for Paul, "Everything Happens to Me" and "Don't Blame Me." It is on the two uptempo that Clark and pianist Junior Mance get to solo. These recordings were originally issued on the 12 inch LP, *The Jazz School EmArcy* MG-36093. They also can be found on the Japanese EmArcy LP *Clark Terry* 195J-10107. The interplay of these two Elling-

tonian giants found on these two tracks prefigures the two best LP's in this survey.

Paul Gonsalves' first LP as a leader, *Cookin'*, is one of four albums recorded by Ellingtonians for the Argo record label in the latter half of 1957. On it he is joined by Clark, Jimmy Woode, Sam Woodyard and Willie Jones on piano. None of the tracks particularly sticks out in my mind; however the musical interplay between Paul and Clark and the overall quality are what stand out in my mind. Both players are presented with their musical strengths; Paul with his extended blues solos and his Ben Webster influenced ballads. Clark is

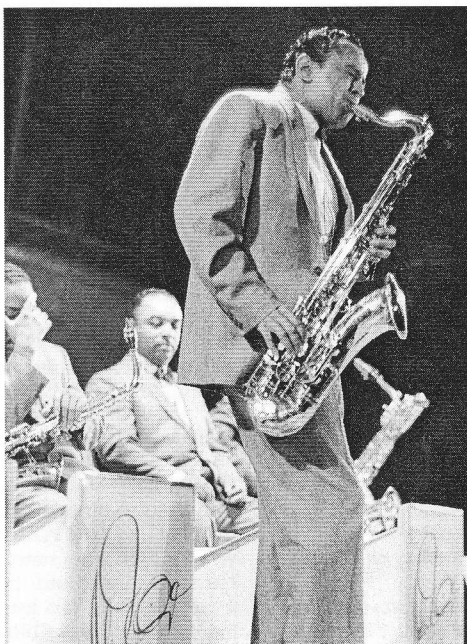
shown with his impish and burnished trumpet tone. It and Clark's album, *Out on a Limb*, (which is without Paul), can be found on the CD, *Clark Terry, featuring Paul Gonsalves-Daylight Express* Chess GRD-819. The CD includes the previously unreleased tune "The Girl I Call Baby" from Paul's session.

Their second great album was recorded on November 13, 1958 in Munich Germany under the group name, *The C-Jam All Stars*. It has the same personnel as *Cookin'* except Carlos Diennhammer is the pianist. This album's format is much the same; *Diminuendo, Crescendo and Blues* starts with "Diminuendo and Crescendo in Blue" and *Cookin'* with "Festival", which is based on the former tune. Paul records his favorite ballad, "I Cover the Waterfront" for the first of many times on this album. It has the same qualities of the first album that makes it memorable.

Probably the rarest records in this survey are the ones made under Clark's name in Paris in October 1959. The LP, *Clark Terry* Decca (France) 153.924 has Clark, Paul, Jimmy Woode, Raymond Fol on piano and G.T. Hogan on drums. Raymond Fol is a favorite pianist of mine who passed away too young and who made too few albums as a leader. The trouble with the album, I believe, is that Paul is not playing with any exuberance that he displayed on the previous two albums. That is not to say that the album is not without its moments. Clark's playing is excellent throughout, especially on Babs Gonzales' dark ballad "The Lonely One." There are also three 45rpm EP records that contain recordings that are not on the LP. The take of Paul's feature on Thelonious Monk's "Pannonica" on the EP is much better than the one on the LP. Incidentally, I need digital dubs of the other two EP's which include Clark's tribute piece to Billy Strayhorn, "Pea Eye."

Clark left the Ellington Orchestra after the European tour in September 1959. That was not the end of their recording together. Those post 1959 recordings and others not covered by this article will be discussed in the second article in this series.

Clark left the Ellington Orchestra after the European tour in September 1959. That was not the end of their recording together. Those post 1959 recordings and others not covered by this article will be discussed in the second article in this series.

Paul Gonsalves i sin karaktäristiska stil, med Johnny Hodges och Russell Procope i ett avvaktande läge. Borlänge 1963. Collection Olle Lindholm

Clark Terry repeterar en duett med Joya Sherrill inför kvällens konsert i Stockholm den 20 maj 1994.

Note 1: Paul Gonsalves joined Duke Ellington in September 1950, replacing Alva "Bo" McCain.

Note 2: Paul Gonsalves Quartet recorded January 24, 1967 with the Swedish pianist Jan Johansson in Stockholm. Bass player was Bob Cranshaw and drummer was Al Heath. The label is Storyville STCD 4123.

Bubber Miley Discography, Part 5

September 28, 2000

By: Bo Scherman, Göran Eriksson, Nils-Gunnar Anderby and Göran Wallén.

Recordings of Bubber Miley, except with Duke Ellington and his Orchestra, including sessions for which he has previously been listed, but on which his presence is doubtful. The initials BM will be used for Bubber Miley throughout the discography.

The high frequency of BM's recordings continues into the end of 1924. From 1925, his younger colleagues Louis Metcalf and Rex Stewart gradually take over as accompanists to the blues singers he used to work with. We can only speculate about the reasons for this, but BM certainly had to concentrate more on his work for Duke Ellington, although he did not record again with Duke Ellington until June 21, 1926.

SIX BLACK DIAMONDS: BM (tp), Jake Frazier (tb), Bob Fuller (cl/as), Louis Hooper (p), Elmer Snowden (bj).

New York, c. December 2, 1924

5758-1,-2,-3 Those Panama Mamas Ba 1456 (-3), o 429,
Or 374, Re 9766,
Apex 8343, Imp 1490
Oly 1436 (anonymous)
VJM VLP 20 (-1 or -2),
EPM 151022 (-1 or -2),
159252 (-1 or -2)

Oriole 374 as Oriole Dance Orchestra; Apex 8343 as Original Memphis Five.

Note: It is not known which takes appear on which issues, except that take -3 is on Göran Eriksson's copy of Banner 1456, and the version on the VJM LP and the EPM CDs is aurally different. Rust has the above personnel, except that he erroneously lists two trumpets, BM and ?Louis Metcalf. There is only one trumpet, BM on aural evidence, who switches between open and muted playing.

CLEMENTINE SMITH (vcl), acc. by Kansas City Five: BM (tp), Jake Frazier (tb), Bob Fuller (cl), Louis Hooper (p), Elmer Snowden (bj).

New York, c. December 2, 1924

5759-2 Nobody Knows What A Red Head Ba 1479, Re 9779
Mama Can Do
5760-2 Big Bad Bill Is Sweet William Now Ba 1464, Do 3456, Re 9760
Selmerphone
SHN-4031

Banner 1464, 1479, Regal 9760, 9779 as by Gladys Murray; Domino 3456 as Dolly Ransom.

Rev. Domino 3456 by Fletcher Henderson and His Orchestra (as Strand Roof Orchestra), but this issue number may be incorrect for matrix 5760-2. Revs. Banner 1464, 1479, Regal 9760, 9779 are not known.

Both titles also on Document DOCD-5518.

Note: Rust has the above personnel, except that he lists ?Louis Metcalf or BM. Dixon-Godrich have prob. Metcalf or poss. BM, and prob. Jake Frazier. To us, it is aurally BM on trumpet, and it is obviously the same personnel as on the Six Black Diamonds title from the same session (see above). Fuller plays only clarinet on the Clementine Smith titles, although he is listed on both cl and as in previous discographies.

NETTIE POTTER (vcl), acc. by BM (tp), prob. Jake Frazier (tb)-1, Bob Fuller (cl), -2, Louis Hooper (p).

New York, c. December 15, 1924

5786 -1 A Good Man Is Hard To Find -1 Ba 1483, Do 3452,
Re 9782, Or 325,
VJM VEP 32,
Selmerphone SHN-4030,
Document DOCD-5516
5787-1, -2 Blind Man Blues -2 Ba 1484, Do 3453,
Re 9781 (-2),
Selmerphone SHN-4030
(-1), Document DOCD-5516 (-1)

Domino 3452, 3453 as by Sally Dale; Oriole 325 as by Mamie Romer. Revs. All 78rpm issues Clementine Smith.

Note: It is not known which takes of 5787 appears on which issues, except that 5787-2 is used on Regal 9781 and 5787-1 is on Selmerphone SHN-4030 and Document DOCD-5516 according to the sleeve note/booklet. The above personnel is listed by Dixon-Godrich and Rust, except that Dixon-Godrich have prob. BM or poss. Louis Metcalf and Rust has BM or Metcalf. It is aurally BM.

BOOKER'S JAZZ BAND: Probably: BM (tp), Jake Frazier (tb), Bob Fuller (cl), Charles Booker (as), Louis Hooper (p), Elmer Snowden (bj).
New York, c. December 15, 1924

5788 -2 Hot Sax Do 3439, Or 315, IAJRC 12
5789 -1 West Texas Blues IAJRC 12
5789 -2 West Texas Blues Do 3474, Or 347, IAJRC 12
Domino 3439 as by New Orleans Jazz Band; both Orioles as by Dixie Jazz Band.

Note: 5789-1 was probably also used on one or both of the 78rpm issues, but we have no information about it. The above personnel is listed by Rust, and we agree, although the trombone playing is somewhat uncharacteristic for Frazier. The proximity of the matrix numbers indicates that these titles were probably recorded at the same session as the Nettie Potter titles above (Rust has unspecified December, 1924 for Booker).

EDITH WILSON (vcl), acc. by Her Jazz Hounds: Prob. BM (tp), prob. Jake Frazier (tb), unknown (cl/as), unknown (cl/ts), unknown (p), unknown (bj).

New York, December 17, 1924

140189-1 He's A Mean Mean Man Co 14054-D
140190-1 Double Crossin' Papa Co 14054-D
Both titles also on Document DOCD-5451.

Note: Rust has unknown for all instruments. The most recent edition of Dixon-Godrich has poss. Bob Fuller (cl/as) and unknown for all the others. The 1982 edition has prob. BM (tp), unknown (tb), poss. Percy Glascoe (cl/as), poss. Ernest Elliott or Bob Fuller (cl/as), unknown (p), unknown (bj). We believe it is BM and Frazier on trumpet and trombone.

MARGARET JOHNSON (vcl), acc. by Clarence Williams' Blue Five: BM (tp), Aaron Thompson (tb), Sidney Bechet (ss), Clarence Williams (p), Buddy Christian (bj).

New York, January 8, 1925

73081-A Who'll Chop Your Suey OK 8193
(When I'm Gone)
73082-B Done Made A Fool Out Of Me OK 8193
Both titles also on Fat Cat's Jazz FCJ 014, Media 7 Masters of Jazz MJCD 14 and EPM FDC 5109.

Note: This session is stated to have begun late on Wednesday, January 7 and continued into the early hours of Thursday, January 8. The above personnel was listed by Rust and Dixon-Godrich. We agree, and we reject John Chilton's theory that BM was replaced on the second title by "someone who sounds like Joe Smith" (see his book "Sidney Bechet, Wizard of Jazz", p. 70). BM and Sidney Bechet played together with Duke Ellington earlier, in June and July, 1924 (see Guy Demole, "Sidney Bechet, His Musical Activities 1907-1959").

JOSIE MILES (vcl), acc. by prob. BM or Thomas Morris (tp), poss. Jake Frazier (tb)-1, Bob Fuller (cl) -2, Louis Hooper (p).

New York, c. February 18, 1925

5861-2 Ghost Walkin' Blues -2 Ba 1516, Do 3485,
Re 9810, Fo 9810
5862-2 Can't Be Trusted Blues -1 Ba 1516, Do 3485,
Re 9810, Fo 9810

Note: Fossey's is an Australian store label stuck on American Regal pressings. The above personnel was listed by Dixon-Godrich and Rust. These titles have not been available to us for listening.

MONETTE MOORE (vcl), acc. by Texas Trio: unknown (tp), Louis Hooper (p).

New York, February, 1925

31819-E All Alone Ajax 17124,
Document DOCD-5339

Note: This is Irving Berlin's famous composition All Alone, performed here as a waltz, as it was written the year before. The accompaniment is trumpet and piano only, despite the label credit to the Texas Trio. Dixon-Godrich list the trumpet player as BM. The playing is very straight, which makes aural identification difficult, but we think it sounds more like Rex Stewart's tone, with the characteristic vibrato he had in the earlier years. In our opinion, Rex plays on all other Monette Moore titles from January, 1925 to January, 1927, on which a trumpet is present.

The discography will be continued in the next issue.